

Ανταγωνισμός: τα δεσμά του σημερινού ανθρώπου

Ο πιο αδύναμος, ο πιο αμαρτωλός, ο πιο μικρόνους άνθρωπος, ένας που δεν καταλαβαίνει πολλά ούτε ξέρει πολλά, όταν αποφασίσει να αφευθεί στη χάρη του Θεού, θα λυτρωθεί.

Πρέπει να τονίσουμε στη συνέχεια κάτι που ίσως δεν το έχουμε προσέξει. Συνήθως λέμε: “Εδώ μέσα στον κόσμο, μέσα στην κοινωνία, ανάμεσα στους άλλους ανθρώπους αξίζει να αγωνιστεί κανείς, να τα βγάλει πέρα και να βοηθήσει και τους άλλους. Εδώ δοκιμάζεται κανείς· εδώ θα φανεί αν είναι πράγματι πιστός και αν θα σωθεί τελικά”.

Είναι βέβαια αυτό μια αλήθεια. Αλλά, όπως είναι τα πράγματα προπαντός στις ημέρες μας, στα χρόνια μας [...] **ο άνθρωπος, καθώς ζει μέσα στην κοινωνία, ανάμεσα στους άλλους ανθρώπους, βρίσκεται σε ένα συνεχή ανταγωνισμό. Συνεχώς ο καθένας κρίνει τον εαυτό του και τον συγκρίνει με τους άλλους. Έτσι, δεν μπορεί άνετα και ελεύθερα να δεχθεί πως είναι ό,τι είναι, και άνετα, ελεύθερα, ταπεινά και με συναίσθηση της πραγματικότητός του να αφευθεί στο Θεό.** Το αποτέλεσμα είναι ότι μπλέκει. Και ενώ, επαναλαμβάνω, είναι κανείς άνθρωπος του Θεού, άνθρωπος της Εκκλησίας, του Ευαγγελίου, άνθρωπος καλός που κάτι θέλει να κάνει ως χριστιανός, παρά ταύτα μπλέκει· μπερδεύεται μέσα σ’ αυτή τη δίνη, μέσα σ’ αυτές τις αλυσίδες και τα δεσμά που δημιουργεί η σύγχρονη κοινωνία, και μένει εκεί. Ναι μεν γνωρίζει κανείς και παραδέχεται ότι υπάρχει αμαρτία, αλλά όλο γύρω από αυτήν στριφογυρίζει, όλο με αυτήν ασχολείται, όλο αυτήν βλέπει, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται μέσα στον άνθρωπο κόμπλεξ, συμπλέγματα, ιδεατή εικόνα και άλλες ανώμαλες καταστάσεις [...].

Ενώ εκείνος ο οποίος θα ξεγλιτώσει από όλη αυτή την πλεκτάνη που υπάρχει μέσα στην κοινωνία και δεν θα έχει πλέον την έγνοια να συγκρίνει τον εαυτό του με τους άλλους και να τους ανταγωνιστεί, ώστε να μπορέσει να σταθεί και αυτός μπροστά τους και ανάμεσά τους, αλλά η μέριμνά του θα είναι να βρίσκεται μόνος με μόνο τον Θεό, θα είναι – κατά κανόνα βέβαια – λυτρωμένος από τέτοιες μη φυσιολογικές ψυχολογικές καταστάσεις.

Είναι π.χ. αδιανόητο, εξ όσων γνωρίζουμε, ένας ο οποίος θα αποφασίσει να μονάσει [...], να πάει δηλαδή στο Άγιον Όρος ή κάπου αλλού να μονάσει, είναι αδιανόητο, είναι δηλαδή κάτι που δεν μπορεί κανείς να το σκεφθεί για έναν τέτοιον άνθρωπο, ότι εκεί θα συγκρίνει τον εαυτό του με τους άλλους, θα ανταγωνίζεται και θα κοιτάζει πώς θα μπορέσει να ξεπεράσει τους άλλους, πώς θα μπορέσει να είναι ανώτερος από εκείνους· πώς δηλαδή θα μπορέσει να επιβεβαιώσει έτσι την ύπαρξή του ανάμεσα στους άλλους. Και γι’ αυτό –εφόσον βέβαια υπάρχει η αγαθή διάθεση, εφόσον ξέρει κανείς γιατί πήγε εκεί– τελικά

καταφέρνει, με τη βοήθεια του Θεού και με τη βοήθεια κάποιου ανθρώπου της Εκκλησίας, να δοθεί στην αγάπη του Θεού, να δεχθεί την αγάπη και την προσφορά του Θεού και να σωθεί.

Είναι πάρα πολύ απλή η σωτηρία. Δεν είναι τόσο μπερδεμένη, όσο καμιά φορά τη φανταζόμαστε, ούτε τόσο δύσκολη, όσο καμιά φορά τη νομίζουμε. Είναι πάρα πολύ απλή η σωτηρία, γιατί προσφέρεται δωρεάν από τον Θεό στον άνθρωπο. Προσφέρεται από τον Θεό σε έναν άνθρωπο, για τον οποίο ο Θεός ξέρει εκ των προτέρων ότι είναι τελείως ανάξιος γι' αυτή τη σωτηρία, αλλά του την προσφέρει δωρεάν.

[...]

Αυτά όμως έρχονται, όταν ο άνθρωπος δεν θα θελήσει να φτιάξει δική του αγιότητα, δική του σωτηρία, ή δεν ξέρω τι άλλο, αλλά θα μείνει εκεί που είναι, και θα ανοίγεται διαρκώς σ' αυτό που προσφέρει ο Θεός. **Αυτό είναι η άσκηση η αληθινή, ο αγώνας ο αληθινός και η προσπάθεια η αληθινή από μέρους του ανθρώπου: όχι ότι θα κάνει κάτι κανείς, αλλά να μπορέσει να ανοίξει την ύπαρξή του, για να βάλει μέσα στην ύπαρξή του ο Θεός αυτό το οποίο θέλει.**

Γνωρίζεις τον ευατό σου;, π. Συμεών Κραγιόπουλος, έκδοση Γυν. Ι. Ησυχαστηρίου “Το Γενέσιον της Θεοτόκου”, Πανόραμα Θεσσαλονίκης